

Luštěniny

Občasník Podještědského
gymnázia Číslo 49, Prosinec 2010

BíPo

Deníček oktavána

Hodina s...

Publicistika nanečisto

Mapa pokrytí pglbc-student

A na závěr extra porce perliček

Časopis Luštěniny vzniká
za podpory statutárního
města Liberec.

Cena: 10 Kč

Úvodník

Dnes, pár dní před Vánoci, horou cukroví a hlavně dlouhým volnem, si spolu s námi zavzpomínejte na uplynulý trimestr. Zkuste si státní maturitu nanečisto a můžete i švindlovat, pokud se posadíte někam, kde má školní wifi dobrý signál. Zajedte si do Holandska a se septimou se vraťte do pravěku v bazénu.

A můžete toho zažít mnohem víc. Ráda bych připomněla vánoční tradice naší školy – tou největší je jistě Vánočení, ke kterému patří zpívání na schodech, různé tematické aktivity v učebnách a rozdávání dárků ve třídě. Další je, býval a bude Vánoční pohár, i když se jeho forma i účastníci mění. A trochu neskromně dodám, že poslední tradicí jsou Luštěniny. Doufám, že se Vám budou líbit. Přeji Vám báječné Vánoce, spoustu dárků a splněných přání, aby až se znovu sejdem ve škole, se nám učilo o trochu líp se vzpomínkou na krásně prožitě prázdniny.

Se zasněženým pozdravem Jana

Luštěniny- občasník
Podještědského gymnázia
Cena: 10 Kč

Redakce:
Matyáš Zrnovský, František Kulič,
Gabriela Hánová, Adam Steinbauer,
Markéta Jansová, Josef Slabý, Arian
Ebrahimi

Do tohoto čísla přispěli:
Kristýna Glasová, prof. Marek
Blecha.

Jazyková korektura:
prof. Radka Pašková

Sazba a grafika:
Matyáš Zrnovský

Časopis Luštěniny vzniká za
podpory statutárního města Liberec

Obsah

Dílna voda.....	3
Historická exkurze –	
Kutná Hora.....	4
Týden vědy a techniky..	5
Bipo 2010.....	6
Holandsko – mlýny a	
kola	7
English corner!.....	10
Publicistika nanečisto	11
SADO-MASO	
v obchodáku.....	12
Kantýna.....	13
Šerm - sport pro	
nekonvenční.....	13
Deníček oktávána.....	14
Legitimujte se, prosím	
.....	15
Hodina s profesorem	
Žížkou.....	18
Zakončení 1. trimestru	
.....	19
Perličky z hodin:.....	20
Test dosahu Wifi.....	22

Dílna voda

Ve čtvrtek v tragický čas 7:55 jsme byli donuceni jít před obchodní dům balón. Pro některé byl problém tuto zastávku vůbec najít.

Případné čekání na opozdilce nebylo nic proti době strávené čekáním na autobus. Už v této chvíli se začal projevovat nedostatek čepic a rukavic.

Cesta autobusem byla dobrá – bylo tam teplo. Po příjezdu jsem konečně pochopila směr naší cesty. Během chůze k úpravně vody začali slabší jedinci svačit, musím uznat, že udržet nás pohromadě byl mistrovský výkon. Naše neustálá touha vytvářet uzavřené skupinky vzdálené od sebe 2- 5 metrů mohla skočit katastrofou. Obzvláště oblíbená písnička „Benk, benk, benk“ se mohla cizímu posluchači zdát otravná.

Po příchodu do čističky nás oslnila hlídací technologie („Ona je tam závora a dokonce i kamery!“) Po chvíli čekání dorazil pán ve slušivé modré uniformě SČVK a

vzal nás do malé vodní elektrárničky z boku čističky. Tam jsme pochopili, že veškeré snahy o pochopení nebo alespoň zaslechnutí výkladu jsou asi tak úspěšné, jako pokus

z nás profesor Machačný asi nikdy nesloupne. Pokračování mělo být v biologickém duchu, a tak nás pan profesor odvedl do lesů, rozdál pracovní listy a rozdělil k potůčkům.

Při hledání mikroskopického života ve vodě mi omrzly prsty a jediný ulovený živočich byl červ Ferdinand, který rozhodně nebyl mikroskopický, spíše se jednalo o pěkně macatou larvu. Po sběru přírodnin a zvířátek jsme byli nahnáni na procházku, během které

olíznout si loket.
Následovala
opravdová exkurze.
Nádrže s vápenným

mlékem byly zajímavé, a tak jsme tam zůstali asi půl hodiny. Z dávkovacích strojů jsem viděla jen pár čísílek. I filtry byly asi zajímavé – alespoň bublaly. Píseň „Benk, benk, benk“ v tuto chvíli narostla do obřích rozměrů, označení „mimořádně otravných“

postupně mizely omrzliny a i brblání nás přešlo. Při čekání na autobus nám bylo jedno, že při sezení se nachladíme (to tedy tvrdil profesor Machačný). Naštěstí všichni přežili a nikdo se neztratil.

Kristýna Glasová

Historická exkurze – Kutná Hora

Jak každý dobře informovaný student PG jistě ví, ve středu 20. října se třída septima a několik vyvolených ze sexty a oktávy vydalo na historickou exkurzi až do daleké Kutné Hory. Toto město patřilo ve

středověku mezi významná hospodářská střediska díky stříbru, které se zde těžilo. Příjezd proběhl překvapivě bez problémů (vzrušující zážitky

autobusovou dopravou Švanda při cestě do Terezína se žel bohu neopakovaly), a tak jsme se, dokonce s časovým náskokem, vydali - samozřejmě až po vydatné svačince - směrem k chrámu sv. Barbory. Tento trojlodní gotický chrám se začal stavět už ve 14. století a patří bezesporu k nejznámějším

kutnohorským památkám. Chrámem nás provedla sličná průvodkyně, která s fundovaným výkladem pokračovala i ve Vlašském dvoře, kam jsme se o něco později přesunuli. Vlašský dvůr je další významná památka Kutné Hory, jedná se o bývalý královský palác

s mincovnou – razily se zde dokonce slavné pražské groše. Tím jsme zakončili první část exkurze a následující hodinu jsme strávili zuřivým plněním vyhladovělých žaludků a schováváním prokřehklých tělíček po různých kavárnách – počasí bohužel našemu výletu

příliš nepřálo, naopak - mrzlo až praštělo. Dále jsme vyrazili k Českému muzeu stříbra, kde jsme byli poinformováni o způsobech těžby, zpracování surového stříbra a technologii ražby mincí, ale hlavně jsme si mohli na vlastní oči

prohlédnout středověký důl. Takzvaný II. okruh - Cesta stříbra začal prohlídkou repliky důlního díla s technickým vybavením a původního těžního stroje na koňský pohon, trejvu. A konečně - poté, co jsme byli vyzbrojeni svítilnou, helmou a hornickou

halenou s kápí, tzv. perkytlí - následoval průchod asi čtvrt kilometru dlouhou částí původního dolu. Přestože prolézání tmavými nízkými chodbičkami s vlhkými stěnami a cca dvěma centimetry vody na zemi pro některé módněji založené studenty představovalo menší katastrofu (ale že se to dá zvládnout jasně prokázala žačka s lodičkami), byla tato nejdivočejší část exkurze zároveň tou nejzajímavější. Poslední bod exkurze jsme tedy úspěšně zvládli a čekal nás už jen návrat k autobusu a hurá domů. DekodérHeslo

Gábina Hánová

Týden vědy a techniky

Týden vědy a techniky Akademie věd ČR patří mezi nejrozsáhlejší vědecké festivaly v České republice. Pořádá se každoročně na počátku listopadu a tento rok byl realizován již 10.

ročník. Ve čtvrtek 4. listopadu proto skupina studentů ze sexty, septimy a oktávy v čele s p. profesorem Jansou navštívila Kriminalistický ústav v Praze, aby shlédla přednášku RNDr. Hany Eliášové - *Antropologická kriminalistická laboratoř, od nálezu k identifikaci*. Přestože jsem se na přednášku upřímně těšila, postávání na autobusovém nádraží v zimě a dešti v šest hodin ráno mou náladu s přehledem zchladilo až na

bod mrazu. Štěstěna ale stála při nás a proto, když jsme srazem v osm hodin na Černém mostě zahájili výlet, počasí i nálada byly

opět vynikající. Následovala cesta metrem a chvilka zmateného tápání, kde se to vlastně nacházíme. Naštěstí jsme ale s pomocí místního domorodce cestu k ústavu našli a přesunuli se k němu přímo nadzvukovou rychlostí (Bůh žehnej septimě na turistickém kurzu). Přednáška p. Eliášové se zaměřila na skutečně zajímavé téma – forenzní antropologie. Náplní tohoto odvětví kriminalistiky je především

identifikace biologického materiálu, zejména rozpoznání lidských ostatků. Výklad byl velice poutavý, nicméně

pravděpodobně vinou poměrně nešťastného rétorického přednesu si pozornost většiny obecenstva získaly spíše podrobné fotografie pozůstatků obětí trestných činů (fotky téměř rozložených těl s červy vylézajícími z dutin vyžadovaly opravdu silný žaludek). Po skončení programu následovala hodinová pauza na oběd (pro nás, kteří jsme se za tu krátkou dobu dokázali dvakrát ztratit, nejdramatičtější část výletu) a poté přesun k Fyziologickému ústavu Akademie věd ČR, který ve spolupráci s již zmíněným vědeckým festivalem pořádal Den otevřených dveří. Exkurze byla tvořena formou teoretických a názorných praktických ukázek vědecké práce. Byli jsme rozděleni do čtyřčlenných skupin, přičemž každá navštívila pět různých vědeckých oddělení. Tam nám pracovníci ústavu

podrobně vysvětlili, čím se zabývají a ukázali nám přístroje, se kterými pracují. Největší atrakcí se samozřejmě stali laboratorní potkani, používání při některých pokusech. Tato prohlídka byla posledním bodem našeho dnešního programu, tudíž po jejím skončení následovalo pouze urychlené pádění na Černý most a zpátky do teplíčka domova.

Gábina Hánová

Bipo 2010

Každý rok, když odjíždíme z Bipa, říkám si:

„Nevadí, za rok bude další a určitě ještě lepší!“ Bohužel letos jsem to

neříkal. Pro kvartu bylo Bipo naposledy. Určitě to byl ale týden, na který budeme ještě dlouho vzpomínat. V pondělí ráno jsme jako vždy nastoupili do vlaku směr Bílý Potok. Po příjezdu následoval klasický proslov pana profesora Jansy o tom, co smíme dělat, co nesmíme dělat, kam máme chodit, kam nemáme chodit, kdy jít spát a kdy nejít spát... Zbytek dne se odehrával jako všechny jiné dny na Bipu, takže vyučovací hodiny a bloky. Večer měla divadlo sekunda, šlo o upravenou verzi Trojských válek. Za zmínku stojí promiskuitní Afrodita nebo novomanželský tanec, ke kterému byl novomanžel podle všeho donucen. V úterý proběhl jeden velice zajímavý blok -

Piškvorky, tradičně v režii profesora Machačného a profesora Jansy. Už po

první půlhodině se všem zúčastněným točila hlava z neustálého zírání na papír. Nakonec vyhrál v závěrečném duelu Honza Třmínek nad Ondrou Bucharem (Ondrova taktika spočívala ve snaze zmást protivníka naprostou nečitelností křížků a koleček, což se mu většinou povedlo). Divadlo měly tentokrát dvě třídy. Tercie a prima. Tercie nám předvedla komedii Vyšetřování vraždy v pohádkovém lese. Bohužel jsem se chvílemi ztrácel v ději. Myslel jsem si, že Martin Kulič hrající zrzavého detektiva z CSI Miami, který hledá důkazy u mrtvol, je ve skutečnosti Satan kradoucí orgány. Příjemným překvapením bylo představení primy. Prima zahrála vtipnou parodii na Šípkovou Růženu, kde velice dobrý herecký výkon podali dva primáni hrající šípkové keře. Parodie na pohádku je zdá se především u mladších ročníků oblíbená.

Ve středu si profesor

Stupka a profesor Buchar vytyčili ambiciózní cíl: dosáhnout s partou studentů (kde jsem byl i já) vrchol hory Smrk v rámci bloku Výstup na Smrk. I přesto, že nám málokdo věřil, se to podařilo a odměnou nám byl krásný výhled. Večer proběhlo poslední studentské představení – kvarty. Téma bylo: Co všechno se může stát. Musím uznat, že se (nám) to povedlo a důkazem je, že kvarta nakonec vyhrála pohár! Scénky jako profesor Nejedlý a rafinovaný cukr: „Hoši, hoši není to...rafinovaný cukr? Ne, to je kokain“ vyvolaly smích i u profesorského sboru. Ale vrcholem večera byl Ondra Buchar (s Disneyovskou kravatou) jako profesor Buchar při porodu během hodiny fyziky: „Pane profesore, já rodím! Dotazy později...“. Ve čtvrtek proběhl branný závod v režii pana profesora Blechy. Večer

měli divadlo profesori –

upravený příběh od K. J. Erbena Zlatý kolovrat. Profesor Machačný jako stará babka neměl chybu, stejně jako profesor Stupka v roli krále nebo profesor Buchar jako neposlušné pachole – puberták. Nakonec byla tradiční diskotéka v naší režii. V pátek nás čekal už jen úklid, zabalit a odjezd. A tím skončilo naše poslední Bipo.

Arian Ebrahimi

Holandsko – mlýny a kola

Na konci ledna k nám do školy přijeli na výměnný pobyt Holanďané. Na začátku října jsme se my vydali k nim. A byl to skutečně velmi brzký začátek. Když mi 3. října ve 4.00 ráno zazvonil budík, byla jsem rozhodnutá nevstávat a nikam nejet. Ale po dlouhém vnitřním boji jsem vylezla z postele a o hodinu později jsem nastoupila do autobusu

směr Amersfoort. Cesta byla dlouhá a náročná, po příjezdu k amersfoortské škole jsem se osobně nejvíc těšila na postel. Ráno skoro všichni začali rozcvičkou – jízdou do školy na kole (až na mě – neměla jsem kolo). Po prohlídce školy a žádosti o mapu tohoto rozlehlého

hodin, které bohužel nebyly vždy připravené na návštěvu cizích studentů. Oběd jsme si museli sami uvařit, nebo spíš upéct – dělali jsme holandské minilivanečky. Odpoledne jsme absolvovali výlet na kolech, díky tomu, že jsem byla bez kola, jsem

Cílem cesta byla vesnička, kde jsme dostali na ochutnání herynka - syrovou rybu v solném nálevu. I přesto, že se našli jedinci, kteří z ní byli nadšeni a snědli jich více, většina a to včetně mnohých Holanďanů, koukala, jak se jí nepozorovaně zbavit.

Jsem velice ráda, že tahle „chuťovka“ byla, alespoň pro mě, jediné příkoří spojené s jídlem. Večer jsme strávili posezením na zahradě jednoho z Holanďanů.

komplexu (bohužel žádost byla zamítnuta, vždyť orientace ve čtyřech patrech a třech křídlech školy je jednoduchá) jsme se zúčastnili různých

si mohla důkladně prohlédnout krajinu. Asi tomu neuvěříte, ale holandská krajina je rovná, zelená a sem tam nějaká voda a kanál.

Druhý den jsme se jakýsi americký film, kde se pár odvážlivců od zúčastnili delšího bloku - který se nesetkal nás dokonce i vykoupalo, na výběr byla biologie, s velkým úspěchem. a to i přes docela vytrvalý

tělocvik nebo hudebka. Následoval přejezd na kolech do centra Amersfoortu, prohlídka města plavbou po kanálech, soutěž v nacházení domů a jejich částí podle fotek a pak volný čas. Večer nás Holanďané pozvali do pizzerie. Po večeři jsme se opět na kole přesunuli do školy, kde nám pustili film od jedné ze studentek o jejich návštěvě u nás a také

Třetí den návštěvy začal opět ve škole, ale odpoledne se zdálo být zajímavějším. Byl naplánován výlet k moři. Výlet začal, pokračoval a také skončil nekonečným sezením v autobuse. Ale přece jen přestávky mezi sezením byly přinejmenším zajímavé. První byla oblast plná větrných mlýnů, druhá bylo přímořské městečko,

děšť. Zakončením dne byl tentokrát kulturní večer, kde jsme představili Holanďanům naši zemi a kulturu a oni nás naučili jejich typické hry. Poslední den návštěvy jsme strávili v Amsterdamu. Kvůli dopravní zácpě jsme měli méně času na procházku po městě, ale i tak jsme viděli mnoho zajímavého. Zajímavé jistě bylo i museum historie,

bohužel paní průvodkyně náš omezený čas na prohlídku strávila popisem jedné mapy a jednoho obrazu, ale byl to skutečně důkladný popis. Naštěstí následovalo odpoledne strávené podle libosti a tak se naše rozčarování z muzea vytratilo. A pak to přišlo – poslední večer. Začal hezky v poklidu na bowlingu a skončil ve víru Amersfoortu. Bohužel se kvůli odlišnému hudebnímu vkusu různých lidí rozpadl na skupinky. Také přinesl ztrátu dvou studentů, (našli se.) Ale poslední večer jsme si jistě maximálně užili a druhý den ráno zavaleni jídlem od „našich“ rodin jsme smutně nastoupili do autobusu. Byl to hezký týden, i když příliš krátký.

Jana Kittnerová

English corner

Poetry

To go beyond everyday routine, the sexta and oktáva students decided to liven up their English lessons and wrote some poetry. In the first trimester, they chose Haiku, the traditional oriental form which strikes imagery. Enjoy the way they played with the five-seven-five syllable pattern and appreciate their choice of seasonal words to capture a specific moment in nature. Here are a few examples of their creativity.
Marek Blecha

The cat on the roof.
Stone-cold breeze in the dark streets.
The town is sleeping.

Markéta Spálenská, sexta

Short days and long nights,
Everything covered in snow.
Snowmen round the house.

Libor Štiták, sexta

Cold wind runs round woods
Horses sinking into snow.
Summer plants froze forever.

Josef Slabý, oktáva

Flowers waking up,
Sun eager to shine its light.
Here comes spring, no doubt.

anonymous, oktáva

Beating on the roof.
You want to stay in your bed
And have some warm tea.

Michaela Horáčková, sexta

Publicistika nanečisto

Těžko říci, co si většina z nás vybaví, když se řekne Publicistický týden. Nejspíše jen to, že jde o další obyčejný týden, strávený ve škole, v době, kdy si většina studentů vesele hoví na BIPU. Není však obyčejný! Je to týden tvrdé práce, to je pravda, ale také dobré zábavy. Kdy jindy máte možnost udělat si v rámci školy výlet na Ještěd a projet se starobylým výtahem na Krajském úřadě? Málokdy. A toto vše a mnohem více nám publicistický týden umožňuje. Záleží vlastně jen na přístupu. Pokud k dílně přistoupíte jako k děsné otravě a pětidennímu utrpení, také si to prožijete. Důležité je, najít si to pozitivní. A pozitiv je mnoho. Jak to vlastně celé probíhá? První den přijdete do školy a ihned na začátek vás otráví dav studentů primy až kvarty připravený k odjezdu na BIPO. Postesknete si, zavzpomínáte a vejdete do školy, kde vás již čeká několik profesorů a profesorek (v našem případě pouze profesorek), kteří vám budou během celého týdne odhalovat taje

publicistiky. První den bude nejspíš velmi sporný. Milovníkům slohu se bude líbit, zatímco ti, kteří mají k psaní odpor, jej budou nenávidět. Aby toho na začátek nebylo málo, naučíte se psát publicistické útvary, zprávou počínaje, fejetonem konče.

Druhý den se třída rozdělí na několik skupin a každá bude zpracovávat něco trochu jiného. V našem případě si každá skupina zvolila téma, ke kterému se snažila zjistit co nejvíce informací a úkolem na zbytek týdne bylo vytvořit z těchto informací všechny probrané publicistické útvary, mimo recenze, kterou tvořil každý sám. Další tři dny probíhaly velmi specificky. Středa začala zhodnocením dne předchozího a pokračovala úpravou informací, které jsme získali v úterý. Následovala mediální

výchova s absolventkou Podještědského gymnázia Markétou Stuchlíkovou. Zde jsme si povídali o všem možném, avšak především o manipulaci médií. Večer jsme shlédli divadelní představení *Dámský krejčí* spisovatele Georgese Feydaua v režii Jany Kališové a naším úkolem bylo napsat recenzi tohoto představení. Ve čtvrtek jsme opět pracovali každá skupina zvlášť na úpravě informací, zjištěných v úterý a naučili se opět něco nového z mediální výchovy.

V pátek, tedy poslední den publicistické dílny, proběhlo rychlé dokončování prací a hodnocení celého týdne za účasti paní ředitelky, a tím publicistická dílna skončila..

Tento týden je sice náročný, ale také velmi zajímavý a přínosný. Nic není dostatečnou satisfakcí za BIPO, ale vězte, že Publicistika nanečisto je jednou z nejlepších variant.
Adam Steinbauer

SADO-MASO v obchod'áku

Neodvracejte zrak, přátelé. Jednou musel toto téma někdo otevřít. Už samotný fakt, že já, muž, hrdá bytost, musí jít zakoupit nové kalhoty, je něco zvráceného, že jsem donucen vstoupit do obchodního domu, do toho nepřátelského, rafinovaného a podivně vypadajícího prostoru. Nalézt místo, kde se kalhoty prodávají, je nesmírně složitá věc. Vše bývá tak, abyste bloudil a vypadal jako pitomeček.

Když už naleznete prodejnu s oděvy, vždy to jsou nejdříve podprsenky a tanga, abyste před podezřívavým zrakem personálu vypadal jako fetišista. Ani když kalhoty naleznete, nemáte vyhráno. Nikde není jasně vyznačeno, které džíny jsou dámské a které pánské. Netušíte, že jste špatně nasměrován, a vždy začnete ohmatávat dámské zboží, aby za vámi mohla přijít prodavačka a s úsměvem na tváři vám

sdělit, že pánské kalhoty jsou jinde. Prodavačky jsou na takové situace připravovány ve zvláštních sniperských kurzech s názvem „zaměř a znič“. Když konečně dorazíte k správnému regálu, past definitivně sklapne. Na kalhotách čtete jakási podivná čísla, která nemají naprosto žádnou

logiku. Je nesmyslné počemkoli pátrat. Silně pochybuji, že ženy se v tomhle vyznají. Jde jen o náhodné číslice, jejichž cílem je, abyste chvíli postával u regálu a byl nucen předstírat, že studujete kvalitu. Po chvíli k vám opět přistupuje veselá prodavačka. Žena si poněkud nápadně vyměňuje s kolegyněmi pohledy, které jednoznačně říkají: „Holky, máme tu blbce!“ Vzápětí vás překvapí otázkou, kolik máte

centimetrů v pase. Není na světě muž, který by na sobě někdy měřil cokoli od pasu nahoru. Prodavačka tedy vezme krejčovský metr a ovine ho okolo vás. Když však vidíte její nevěřičný pohled, máte o jeden důvod navíc přát si rychle zmizet. Poté dostanete jakýsi kus hadru a jste odeslán do

kabinky. Kabinka je navržena tak, abyste si nemohl sednout, nedalo se v ní dýchat a nešlo vykonat žádný důležitý pohyb, aniž byste prudce neudeřil do stěny místnůstky. Po zničujícím boji s kalhotami jste naprosto vyčerpaný a zpocený. V tom okamžiku přijde prodavačka s ještě větším úšklebkem na tváři a ptá se vás, jestli je vše v pořádku, a přitom mírně odhrnuje závěs. A to je konec. Vy tam stojíte, zpocený a rudý

jako pozadí paviána. Jedna vaše chlupatá noha vyčuhuje ven, na sobě máte slipy od Vietnamců, nikoli ty sváteční od Calvina Kleina, a z ponožky se vám dere palec jako aligátor. Zbytek času v kabině už nic nezkoušíte, už jen rozdýcháváte ten trapas roku, je vám úplně jedno, že jsou kalhoty o dvě čísla delší i širší, radši si je koupíte, abyste se jaksi omluvil. Ostatně jste zboží stejně značně umatlal, takže vám pocit hanby ani nic jiného nedovolí. Jdete domů, utěšujete se, že to máte za sebou. Ale v hlavě se vám válí smíchy šváb a křičí: „Za rok zase, trubko!“

Gabriela Prokopová, Radka Šubrová

Kantýna

Pokaždé, když vejdu do naší nové kantýny, která nahradila malou jazykovou učebnu, si vzpomenu si na to, jak nám kdysi na začátku roku někdo z naší třídy oznámil, že něco takového tu má vzniknout, a jak jsme z toho všichni byli nadšeni. Dnes, po víc jak čtvrt roce, už každý bere kantýnu jako samozřejmost. Jednou mě ale napadlo, co si o ní lidé v naší škole myslí. A tak jsem

se jednoho dne o velké přestávce vydal do chodeb našeho gymnázia, konkrétně před kantýnu, a prvního žáka, na kterého jsem narazil, jsem si vzal stranou a udělal s ním následující rozhovor.

(Tento nejmenovaný student si přál zůstat nejmenován a proto jeho jméno zůstane utajeno navždy)

Jak se ti kantýna líbí?

Docela se mi líbí, jsem rád že tu konečně něco takového máme. A že nemusím o velkých přestávkách dobíhat do Tesca pro něco k snědku

Vadí ti na ní něco?

Abych pravdu řekl, moc se mi nelíbí vysoké ceny, například bagety bych zlevnil, protože 34,-Kč mi přijde trochu přehnané

Uvítal bys v sortimentu něco jiného?

Rád bych uvítal více baget v nabídce, protože jich na výběr moc není. Dále bych byl rád, kdyby v kantýně byly nějaké

energy drinky, protože nabídka nápojů je pro mě dost malá.

Jaká je podle tebe největší přednost kantýny?

Umístění přímo ve škole.

Jak často do kantýny chodíš?

Asi 4x týdně, vždycky si zajdu na párek v rohlíku nebo na hamburger.

František Kulič

Šerm - sport pro nekonvenční

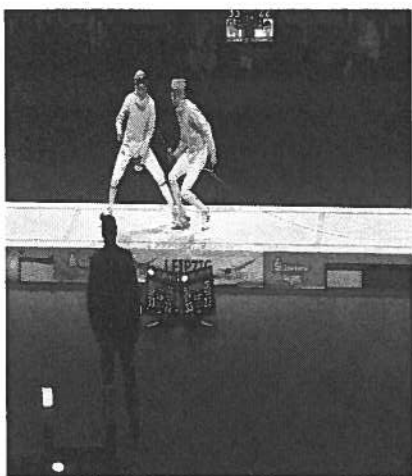
Pod slovem šerm si většina lidí vybaví šerm historický, ve kterém jde především o předvedení dobrého divadla, či o rekonstrukci některé středověké bitvy. Málokdo si však vzpomene na sportovní šerm, neboť není v České republice příliš prestižní. Především je potřeba si uvědomit, že se jedná o něco zcela jiného než u šermu historického. Sportovní šerm je rychlý, agresivní sport a trvá mnoho let, než si šermíř osvojí náročnou techniku a získá potřebnou rychlost a vytrvalost.

Šermujese třemi typy zbraní. Jsou jimi fleret, kord a šavle. Zbraně se neliší jen tvarem a délkou, ale především pravidly. Nejjednodušší pravidla má kord. Často bývá také považován za nejméně náročný. Platí zásahy na celé tělo a počítá se vše. Pokud si tedy dají soupeři ve stejný moment navzájem zásah, počítají se oba dva zásahy. Kord má velkou číšku, což je ochrana ruky, a tlustou útočnou část zvanou čepel zbraně. Je velmi těžkopádný.]

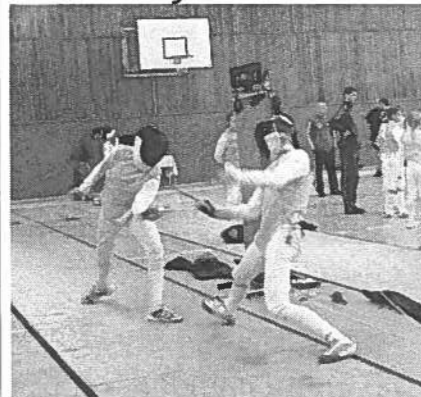
© Anna Lauermannová

Fleret a šavle mají pravidla velmi podobná, přesto jsou

zde rozdíly. U obou zbraní platí takzvané právo útoku. Právo útoku je rozhodující ve chvíli, kdy padne zásah na obou stranách. Zatímco v šermu kordem by byly uznány oba zásahy, v šermu fleretem a šavlí je uznán pouze jeden ze zásahů, a to pouze toho, kdo útok započal dřív a tlačil soupeře dozadu ve chvíli, kdy zásah padl, tedy měl právo útoku. Právo útoku může šermíř přebrat vykrytím útoku soupeřova.

Fleret se jako zbraň od kordu liší především velikostí. Je menší a mnohem mrštnější. Šerm fleretem je rychlejší a agresivnější než šerm kordem. Díky právu útoku je velmi důležitá důsledná práce nohou. Platný povrch ve fleretu určuje elektrická vesta, jde tedy o horní část těla, mimo hlavy a rukou.

Zatímco kord a fleret jsou bodné zbraně, šavle je zbraň sečná. To znamená

že jsou uznávány zásahy bodem i sekem. Šerm šavlí je nejrychlejší a nejagresivnější. Podobně jako v šermu fleretem, je i zde velmi důležitá důsledná práce nohou. Platným povrchem je horní část těla.

Šerm je sport velmi pestrý a zajímavý, ale také náročný. Je velká škoda, že se mu v České republice věnuje tak málo pozornosti, neboť se jedná o jeden z nejzajímavějších a nejnapínavějších sportů vůbec. Jen mu člověk musí porozumět.

Adam Steinbauer

Deníček oktávána

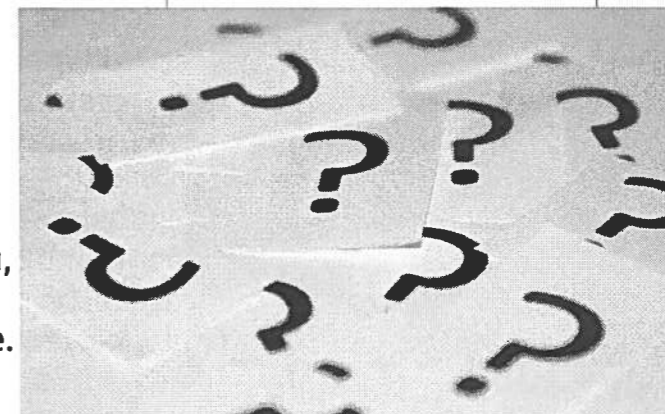
Aneb pohádka o tom, jak se z Markétky stala velká holka. Jednou takhle šla Markétka první den do školy. Doprovázela ji starší sestřička Kačenka, která už školu znala a věděla, co všechno je v ní ukryto za poklady. A jelikož se ráda podělila o své vědomosti, věděla Markétka za cestu skoro všechno, co ji čekalo. A že toho bylo požehnaně! Avšak už první minuty ukázaly, že Kačenku čeká také hodně učení, protože spletla zastávku

autobusu a vystoupily špatně. Ale protože to byly holky chytré, poradily si a do školy dorazily. Takových novot! Markétce oči přecházely, nevěděla kam se podívat dřív. Na stěny? Na kantory? Na tu spoustu lidí? Měla by se zaměřit na spolužáky, vždyť s nimi bude dlouhých osm let. V této chvíli jí to přišlo jako něco velmi vzdáleného, co jen tak nenastane. A ono přece. Byla v oktávě. Markétka už věděla, co že je to ten trimestr, věděla, kdo vede knihovnu, věděla dokonce i proč pan prof. Blecha jí dříve druhé jídlo než polévku a co to je Bucharův pokus. Větu: „To máte znát z kvarty“ (sekundy, ze základní školy, bůhví odkud...) zaslechla už bezpočtukrát.

Takže nyní je v oktávě, v posledním roce na modrobílé škole. Na škole, kde poznala mnoho kamarádů, které za ta léta znala velmi dobře. Jako všichni ostatní poznala, že tak dlouhé soužití se stejnými osobami je krásné, ale zároveň se ukáže, že všichni mají i negativní stránky. Pozitiva s nimi Markétka prožívala i mimo školu a nikdy

nelitovala, protože i to byla škola života.

S příchodem oktávy se ale hodně změnilo, když pomíneme uvítací ceremoniál, najednou bylo ze všech stran slyšet slovo MATURITA! Snad o to víc, že Markétka je mezi pokusnými králíky na novou státní maturitu. A i kdyby zůstala ta školní, vězte, že toto slovo je v oktávě jedno z nejfrekventovanějších. Ale ta je až v květnu, teď je listopad aneb měsíc odevzdání ročníkové práce. U spousty Markétčiných spolužáků (i jejich předchůdců a jí samé) to ale jako celoroční práce vůbec nevypadalo. Každý přijde na to, za jaký časový úsek

je schopný napsat takovouto práci tak, aby výsledek zněl „přijata“. Když je ročníkovka hotova, je načase se zabývat maturitními předměty. Profesorstvo je toho názoru, že

maturanty je třeba důkladně vyzkoušet co nejdříve a tím pádem i co nejčastěji. Markétce je například vyhrožováno filosofií, na kterou by se měla už doopravdy naučit a až v tom bude, zemáček by se také nezlobil, kdyby se jím někdo zabýval. No, Markétka i její spolužáci se pokusí nebo se alespoň pokusí se pokusit, protože maturita je věc vážná a studium věc chvályhodná. Pamatujte si to do té své pohádky.

Markéta Jansová

Legitimujte se, prosím

Generální maturitní zkouška proběhla ve dnech 11.-14.10. Zúčastnilo se jí 1225 škol a 95 400 studentů. Zkouška vyšla stát na 120 milionů korun českých. To jsou nudná fakta a čísla, ale jaká byla doopravdy realita? Jak zkouška probíhala na Podještědském gymnáziu?

V devět hodin středoevropského času, v pondělí jedenáctého října léta Páně 2010 byla zahájena generální zkouška didaktickým testem z českého jazyka. Na výběr měli studenti dvě varianty, stejně jako v ostatních

předmětech, základní a vyšší. Všichni jsme zvolili z češtiny tu obtížnější variantu, která měla prověřit naše znalosti přece jenom více. V lavicích pouze s propiskami jsme očekávali, co

si na nás ministr školství Dobeš vymyslel. Testy a zadávající se dostavili včas. Po oficiálním přivítání a názorném ukázání, jak vypadá křížek a čtvereček a co se s nimi dá dělat, jsme byli jednotlivě vyzváni, abychom si vyzvedli slavné testy. Naše školní tašky se musely umístit pod tabuli, neboť hrozilo, že v nich máme plno taháků, či snad jiné zlovlné nástroje a mohli bychom ohrozit poklidný

průběh zkoušky. S legitimací v ruce, protože já nemusím být já, to se na první pohled zřejmě nepozná, jsem obdržel test, podepsal jeho převzetí a v určený čas začal vyplňovat.

Test nepatřil k nejtěžším,

nesmělo pít, ačkoliv v létě, kdy se maturita bude skládat naostro, bude jistě hodně přes dvacet stupňů. Zřejmě se ministr bál, že bychom mu testy polili, ulepili, zamazali a jeho drahé scannery by si s našimi

teoretických znalostí nebylo potřeba mít tolik, abyste dokázali správně odpovědět alespoň na polovinu otázek. Zodpovězení na všechny otázky mělo zabrat celých devadesát minut. Během té doby jsme nemohli svévolně opustit místnost, ani kdybychom potřebovali na toaletu, neboť bychom mohli rušit ostatní spolužáky od práce, a tím bychom znehodnotili průběh zkoušky. Stejně tak se

skvrnami neporadily. Po testu následovala menší přestávka, kdy už jsme se mohli pohybovat, jak jsme chtěli a popíjet jsme mohli podle libosti. Již ve čtvrt na dvanáct následovala další část zkoušky, a to slohová práce z českého jazyka. Opět kolotoč pouček, vítání, občanských průkazů, tašek a přebírání, až nakonec začala naše čtvrhodinka, kdy jsme si měli prohlédnout zadání

(deset témat, která byla na výběr) a rozhodnout se pro jedno. Výběr byl opravdu veliký od vyprávění, přes polemiku až k eseji a fejetonu. Jen jednu malou výtku bych měl, jak je možné napsat polemiku na dvě stě slov, když článek, s kterým se má polemizovat, obsahuje dohromady dvě věty? Neuvěřitelné. Následovalo obligátních devadesát minut k sepsání práce. Pravdou je, že mnoho mých spolužáků právě tuto část nezvládlo, protože si vyprávění spletli s kronikou, úvahou nebo žbleptem.

Odpolední blok se skládal ze slohové práce z angličtiny. Úkolem bylo napsat dvě slohové práce, jednu na téma How to... a druhým útvarem byla eseje, která se měla zabývat důležitostí pravidel ve školství.

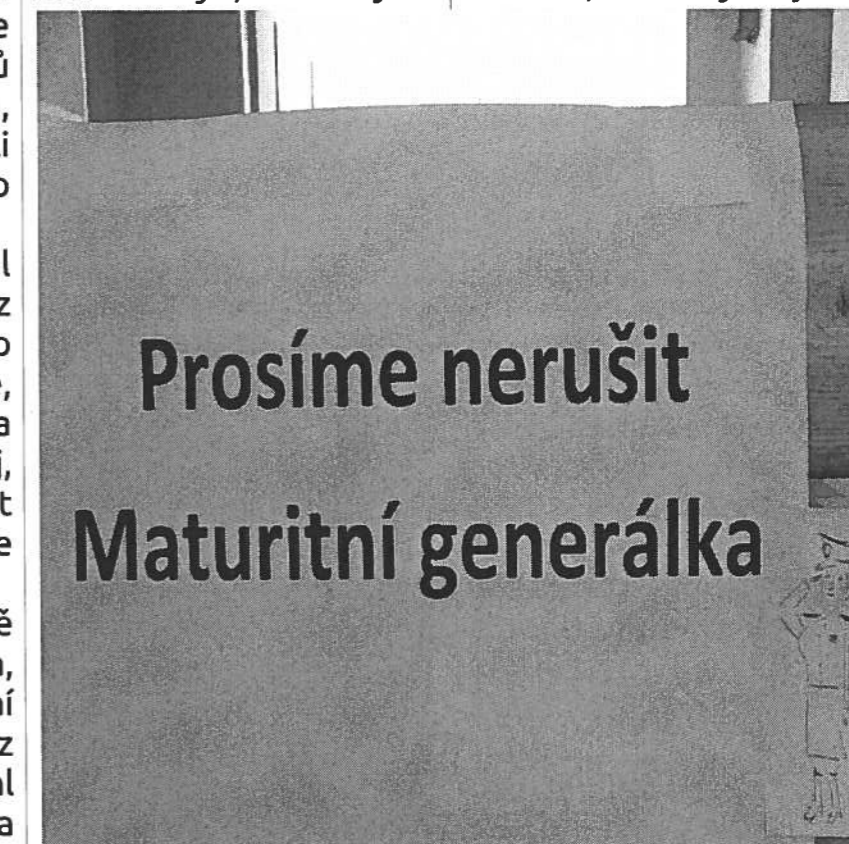
Druhým dnem pro mě generální zkouška skončila, protože mě čekal poslední didaktický test, a to z angličtiny. Ten se skládal ze dvou částí: poslechové a z porozumění textu. Nutno podotknout, že nahrávky v poslechové části byly výborně nahrány a dávaly smysl. Stejně tak testy v druhé části byly zpracovány dobře a je třeba za ně CERMAT pochválit.

Někteří další spolužáci absolvovali testy z matematiky, ano ty diskutabilní testy, které pro některé byly příliš obtížné, pro jiné jsou jen dnešní studenti hloupější a hloupější. Pár odvážlivců si zvolilo i testy z francouzštiny a němčiny.

Generální zkouška z mého pohledu má několik chyb, které by se

zpracovány nad očekávání dobře, především ty z cizího jazyka se zdály stavěny logicky a komplexně prověřily schopnosti studentů. Testy z českého jazyka podle mě nebyly moc obtížné, ale to je samozřejmě subjektivní pohled.

Testy se odesílaly do Prahy, přes ministerský scanner, který jsem

měly napravit. Například nelidské podmínky, kdy studenti nesmí pít ani jít na toaletu. Neustálé opakování zadání, neustálá potřeba vědět, jestli jsem já skutečně já, což je naprosto zbytečné a ubíjející. Testy byly

neměl možnost vidět, takže nevím, jak funguje. Slohové práce z cizích jazyků a z českého jazyka opravovali naši profesori a pak je odesílali taktéž do Prahy. Ověřit si své výsledky tedy nemohu, takže mi zbývá jen věřit

pražským úředníkům, kteří určitě jako všichni jiní úředníci odvedli sto procentní výkon.

Na naší škole nedošlo při zpracování výsledků a převzetí certifikátu ze složení generální zkoušky k žádným problémům. Na jiných školách došlo k chybám v certifikátu, které se prý při „ostré“ maturitě nebudou opakovat. Z posledních slov ministra Dobeše vyplývá, že všechny zde nastíněné problémy budou vyřešeny a maturita bude „polidštěna.“ Maturitu nesloží 12% maturantů, tím si jsou na ministerstvu jisti.

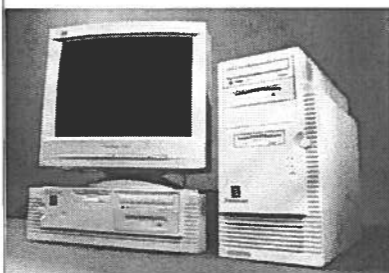
Josef Slabý

Hodina s profesorem Žižkou

Je sychravé pondělí. Vstupuji do přetopené počítačové učebny, pozdravím pana profesora Žižku a usedám za počítač. Okamžitě se mi vybaví, jak sem kdysi dělal „školníka“, zatímco moje třída byla na cyklistickém kursu, a já přesně v této učebně čistil zaprášené klávesnice. Ted' jsou klávesnice ale zase zapštiněné nánosem prachu. Z přemýšlení mě vytrhne pan profesor s

oznámením, že si máme zapnout počítače. Když zapnu ten svůj, počítačová skříň si odkašle a monitor na mě zapíská tak nepříjemně vysokým tónem, až mě z toho začne bolet hlava. Hodina s panem profesorem probíhá celkem plynule, zrovna probíráme formátování dokumentů v programu Open Office (který z duše nenávidím). Občas se přistihnu, že si například broukám písničku Hard Rock Hallelujah do blikání kursoru v dokumentu. Pan profesor je opravdu sympatický a když někdo nestíhá nebo mu zamrzne počítač, ochotně mu pomůže. Abych pravdu řekl, dokud jsme s panem profesorem neměli první hodinu, tak jsem si ho na chodbách pletl s jinými studenty. Z přemýšlení mě vyruší hlas pana profesora, kterým nám sděluje další instrukce k formátování textu. Mechanicky vytvářím obsah dokumentu podle jeho instrukcí, ale myšlenkami jsem opět jinde, tentokrát se probírám v hlubinách své paměti a snažím se vzpomenout na podle mě nejlepší hlášku Jeremyho Clarcksona, jednoho z

moderátorů Top Gearu. Nakonec jsem došel k závěru, že to nejspíš byla věta: "Počkej Mayi, to

auto má péra z bulharský propisky". A hned jsem se jal prodiskutovat tento závěr s kolegou Arianem Ebrahimim. Z naší bouřlivé diskuse o tom, jak dlouho vydrží

James May (taktéž moderátor Top Gearu) bydlet v domě z kostek Lega nás doslova vytáhne pan profesor, a to tím, že mě přesadí. Nastartuji svůj "nový" počítač a zatímco ostatní formátují odstavec 3 podle předdefinovaného stylu 2, já sleduji tradiční windowsovský rituál probuzení, probrání a následného spadnutí. Počítač se ale na druhý pokus probere a já si vesele formátuji dál. Potom nám pan profesor

rozdá oznámkované testy z minulé hodiny. Nahlédnu do testu, několikrát prokleji svojí neprozřetelnost ve vytváření svého vlastního stylu odstavce do nejhlubších, nejtemnějších zákoutí pekelných. Potom ale zvoní. pglbc328 Vstanu, protáhnu si svou mírně odkrvenou levou nohu a pádím na oběd.

František Kulič

Zakončení 1. trimestru

Bylo krásné úterní ráno. Podíval jsem se na budík a

s hrůzou zjistil, že je 9 hodin. V tu chvíli jsem si naštěstí vzpomněl, že dneska je předávání vysvědčení v bazénu. Takže jsem si spokojeně užíval dopolední volno a

v jednu jsem v plavkách seděl u bazénu s ušankou na hlavě. Měli jsme si totiž vzít něco chlupatého a já jsem doma nic jiného krom ušanky nevyhrabal. Tentokrát totiž vymyslela septima opravdu

originální téma – pravěk. Rozhlížím se kolem sebe.

Ono se často nevidí, aby sedělo celé Podještědské gymnázium v bazénu s něčím chlupatým na sobě. Moje rozhlížení přeruší hlas paní ředitelky a vyhlásování

premiantů. V některých třídách už mají jasno, kdo bude premiant, ale u nás v kvartě to nikdo neví. Náš loňský premiant odešel na jiné gymnázium, takže s napětím čekám, kdo to letos bude. Premiantem

je Matyáš Zrnovský, který se oblékl spíš jako františkánský mnich na dvoře Karla IV.* Hned poté začíná septima svůj program. Ze začátku nám předvedla docházku převzatou z francouzského filmu RRRrrrr!!!!. „Kámen!“ „Zde!“ „Kámen!“ „Zde!“ „Kámen!“ „Zde!“ „Kámen!“ „Zde!“ Jelikož není moc slyšet, co se tam odehrává, rozhodnu se dívat z okna na zasněžený Liberec. V tu chvíli si uvědomím, že je to pro mě poprvé, co při zakončení v bazénu sněží.

Z myšlenek mě vytrhne hlas Martina Volného,

který se mě ptá, jestli bych za něj nešel plavat štafetu. Protože jsem jeho náhradník, vydám se do bazénu, kde je mi sděleno co a jak. Skočím do vody a na Ted! plavu, jak jen mi to moje nerozcvičené tělo dovolí. V půlce bazénu si uvědomím, že se vlastně dusím a že by nebylo od věci se trochu nadechnout. Po doplávání a následném točení hlavy z nedostatku kyslíku v mozku se vracím i s ostatními zpět na své místo. V bazénu mezitím začal hon na potravu. Jeden septimán skočí do bazénu a vybraní studenti z ostatních tříd se ho snaží chytnout. I přesto, že mi stále dělá problém dívat se na něco bez kývání, se na tohle rozhodnu podívat. Ne každý den můžete vidět pana profesora

Machačného, jak se snaží doplavat stylem kraul

k prchajícímu studentovi. A potom následovalo to, na co jsme se všichni těšili. Volný program. I když bylo venku -7 stupňů celsia a téměř půl metru sněhu, divoká řeka byla otevřena. Voda byla kupodivu vlažná až teplá. Kdo chtěl, šel skákat ze skokánku, kdo nechtěl, mohl jít na tobogán. Tím pro nás pro všechny skončil pravěk v bazénu a pro některé po předání vysvědčení začal středověk doma.
Arian Ebrahimi

*) Poznámka: Uznávám, že hábit nebyl nejlepší nápad, nicméně ovčí kůže, Compaq Contura aero 4/25 a Nokia 3310 by měly dodat na pravěkosti... M.Z.

Perličky z hodin:

To není trojúhelník, ale reklama na rybí hlavy.

Tohle budete násobit kružítkem.

Jak se nazývá průsečík těžnic? Těžňák

Kolik kilogramů je 27 gramů? 108 kg

Prof. Machačný: Čím to rýsujete? Propiskou?

J.T.: Ne, to je pentilka s modrou barvou.

Prof. Machačný: A pomocí rašeliny se dělá jeden slavný nápoj.

A.E.: Coca-Cola?

Prof. Machačný: Ne, whisky.

Kvartě to jde i v jiných předmětech:

Česká republika sousedí na severu se Španělskem.

Portugalsko je přímořský stát, a proto vyniká v letecké dopravě.

Prof. Stupka: Určitě víte, co mě čeká příští týden.

A.E.: Výplata?

Prof. Stupka: Ne, komunální volby.

J.T.: Zjistil jsem, že studená válka se neodehrávala v zimě.

!!!HLAVOLAM!!!

Jste inteligentní a všímaví? Pokud ano, mám tady výzvu přesně pro Vás! Úkol je poměrně prostý. Rozšifrovat kód na této stránce, napsat výsledek na papírek spolu se jménem a třídou, vhodit jej do schránky Luštěnin a počkat do dalšího čísla, v němž bude uveřejněno jméno výherce, kterého nemine také sladká odměna. Aby to nebylo tak obtížné, jsou v tomto čísle Luštěnin náhodně rozmístěné celkem tři indicie. Stačí se tedy pozorně dívat a vítězství je vaše. Nezbyvá mi tedy, než popřát hodně štěstí při hledání a luštění!

Kód:

Zw9Y5sf1pmeqsr0jPVpwyGqTEe5iNTwtWpuquMw5eMHuDkgVKKe4vrmvgkm33gnYCB2GRUnZR+SLMg4umwlduGn6GvR/mZsfncOIMF2q2Rgobmp+KH2hn9WCq+Ejj9TZijKTauQNsavnaysxfB4E3OJPHgC3ZfWdq/n1G2BbZLLi/f7LHLLYHcEhvPS4QeRPvWNEK5KWQPdRBQCJSSJNxVqkmtaz6UUK+Wbs3c12uTZv+VFLT1hMjhtdrNNNSBzrW1lC7G//lhaz5nW7PdG2hmbP580AKnDy7Z7Xhf/imDQwG2awkDSBVLn/vb+aeV/oSZdpD93p4hOdbonXNt8wZRIOATrbTknaH

?

Test dosahu Wifi

Po úspěchu s testováním kvality vody jsem se rozhodl, že zkusím pokračovat v sérii výzkumů v rámci naší školy. Dlouho jsem nemohl přijít na to, co bych mohl otestovat, až mě napadlo podívat se na zoubek často skloňovanému pokrytí školní budovy studentskou wifi. Problém je v tom, že stará budova je protkána ocelovými konstrukcemi, které zajišťují celkovou pevnost. Tyto konstrukce jsou uzemněné, a z tohoto důvodu fungují jako Faradayova klec, která, jak známo, nepropouští elektromagnetické vlnění, a tedy ani rádiový signál o frekvenci 2,4 GHz, který používá wifi. Pokrytí bylo testováno následujícími přístroji:

- # Telefon Nokia N95 (slušná citlivost na signál)
- # Notebook Dell D400 (vynikající citlivost na signál)
- # PDA Acer n311 (slabší citlivost na signál)
- # Modifikovaný 802.11 b/g router Edimax (ohromná citlivost na signál)

Z výsledku je patrné, že AP ("vysílač") se s největší pravděpodobností nachází v ředitelně. Dosah

signálu je však pod průměrem, vzhledem k výše zmíněným ocelovým konstrukcím. V mnoha místnostech se lze připojit pouze s notebookem, signál dost často vypadává a jde to pomalu. Řešení je nasadě, přidat jednu AP nejlépe do ateliéru a jednu nejlépe do PC učebny, aby se zajistilo rovnoměrné pokrytí. Navíc by se síti ulevilo od velkého množství připojených klientů, čímž by se zrychlila a nevypadávala. Často se totiž stává, že se na přetíženou Wi-Fi nelze připojit. Více již v mapě. Prosím, berte ji pouze jako ilustrační, nemá měřítko ani skutečné poměry velikostí.

Matyáš Zrnovský

Vynikající signál

Kvalitní signál

Průměrný signál

Špatný signál

Téměř žádný signál

Síla signálu odhadnuta výpočtem - chyba, nebo žádné měření

Zde se lze připojit s průměrným Wi-Fi rádiem vybaveným telefonem

Zde se lze připojit s průměrným notebookem

Zde se lze připojit s upravenou AP, nebo s Wi-Fi kartou s externí anténou

